

(TOE1/1)

CONTACT

ONZE MEDEWERKERS

• **Eernegem**
Koenraad Vandebussche, Kuiperbos 9, Eernegem, 059 29 06 00.
Heidi Depoover, Stationsstraat 283, Eernegem, heididepoover@hotmail.com, 0495 52 00 07.

• **Ichtegem**
Hannes Hosten, Hugo Verrieststraat 25, Ichtegem, 0478 33 85 09.

WEEKDIENST

APOTHEEK

Wachtdienst apotheek: www.geowacht.be, na 22 uur: 0903 922 48 (1,5 euro per minuut).

DOKTER :

Centraal nummer 051 58 28 82.

GEBOORTEN

ICHTEGEM

Robin

Robin is het eerste kindje van Nathalie Rans en Collin Vanhoutte uit de Vijfwegestraat in Ichtegem. Het jongetje werd op zaterdag 12 april in de Torhoutse kraamafdeling Sint-Rembert geboren. (Foto JS)

VINKENSPORT

KM DE BOOMGAARDVINK

Zetting van 13 april (18 vogels):
eerste reeks: 1. Gilbert Vermote met Pipo, 537 liedjes; 2. Danny Broucke met Chuparabra, 435; 3. Leon Mollefait met Bingo, 407; 4. Norbert Vanoverbeke met Kwebbel, 384; 5. Martine Vermeersch met Hannes, 382. **Tweede reeks:** 1. Marcella Smaghe met Bart, 372; 2. Wilfried Myny met Lode, 356.
Volgende zetting: zaterdag 19 april om 9 uur, Germinal, 50 euro vooruit, twee bloemstukken.

KM DE REIGERZANGERS

Zetting van 13 april: 1. Geert Casier met Stef, 687 liedjes; 2. Caroline Lidou met Tom, 518; 3. Dirk De-meulenaere met Dodo, 502.
Volgende zetting: zaterdag 19 april om 9 uur, De Nieuwe Reiger, inschrijven van 7.30 tot 8.30 uur, 50 euro vooruit. (HH)

Zussen herenigd na internationaal avontuur

NIEKI TERUG UIT BOLIVIA, LIEN VERVROEGD TERUG UIT GAMBIA DOOR EBOLADREIGING

ICHTEGEM De tweelingzussen Lien en Neki (20) Deprince zijn sinds vorige week terug van een ontwikkelingsamenwerkingsproject, Lien in Gambia en Neki in Bolivia. Lien keerde een week vroeger naar huis dan gepland op aanraden van de school die geen risico wou nemen met het dreigende ebolavirus.

DOOR HANNES HOSTEN

Lien is thuis sinds maandag 7 april, Neki sinds dinsdag 8 april. Beide zussen waren nooit eerder zo lang van elkaar gescheiden. Normaal zouden ze nog een weekje langer uit elkaar zijn geweest, maar door de eboladreiging kwamen ze bijna gelijktijdig weer thuis. “Op internet had ik wel iets gelezen over het ebolavirus, maar eigenlijk wist ik er weinig van af”, vertelt Lien. “Tot Vives de directrice contacteerde van de school waar ik werkte en onze eigen leerkracht, die in Gambia verbleef. We kregen de raad om het eerste vliegtuig naar huis te nemen omdat het ebolavirus gesignaleerd was in Banjul, op 30 km van waar wij zaten.”

“Uiteindelijk bleek het vals alarm, maar dat wisten wij toen nog niet”, zegt Lien. “De volgende dag werd gezegd dat we wel mochten blijven, maar niet op verantwoordelijkheid van de school. Mijn medestudente Ilse Morel uit Aartrijke besloot om te blijven, ik keerde terug, na een weekend van twijfelen en over- en weerbellen naar de school en naar huis. Een reeks recreatiedagen voor alle klassen van de lagere school was volledig voorbereid, maar de uitvoering heb ik niet meer meegeemaakt. Dat was wel jammer.”

DRIE OPDRACHTEN

In Gambia wordt Engels gesproken en een lokale taal, het Wollof. De opdracht van Lien was drieledig. “We startten een vrouwen-groep op, die elke vrijdag bijeenkwam om zowel bewegings- als ontspannende activiteiten te doen. Wekelijks kwamen er 15 tot 20 dames van 25 tot 55 jaar op af.

Lien op bezoek in een middelbare moslimschool in Gambia. (GF)

Als we ze op straat tegenkwamen, riepen ze *Move2gether!* naar ons, dat is de naam van de groep. We maakten een activiteitschema op zodat ze kunnen doorgaan als we weer vertrokken zijn. Hopelijk doen ze dat ook.”

“Het tweede luik was een bewegingsproject voor kleuters. Wij deden elke dag aan sport in de kleuterklassen en leerden de kinderen om daarbij materiaal te gebruiken. We brachten een heel pak frisbees en strandballen mee. Wij gaven het voorbeeld, bedoeling is dat het materiaal nu verder gebruikt wordt. Het derde luik was de reeks recreatiedagen, waarvan ik de uitvoering dus heb moeten missen. Op het programma stonden telkens onder meer een djembesessie, een bezoek aan het strand en een knutselactiviteit.” “Ik heb me moeten aanpassen aan de manier van werken in Afri-

ka”, bekent Lien. “Als je er een afspraak maakt om 16 uur, dan kan het best gebeuren dat iedereen er pas om 17.30 uur is. Ik had het daar wel moeilijk mee. Je vrees dat het niet meer in orde zal komen, maar uiteindelijk komt alles toch in orde. Het is hun manier van leven. De cliché-beelden, zoals dat van de Afrikaanse vrouw met een kruik op het hoofd, kloppen wel, maar enkel bij de allerarmsten. Velen zijn toch al heel wat gemoderniseerd. Zo vind je er op school ook een smartboard.”

TIENERMEISJES

Zus Neki verbleef zoals gepland zes weken in de Boliviaanse grootstad La Paz. “De organisatie Alalay zorgt dat straatkinderen er in een tehuis terecht kunnen. Alalay heeft er zo drie: een voor kleine kinderen, een voor tieners jongens en een voor tieners meisjes. Ik werkte in dat laatste”, vertelt ze. “Elke dag deden we er aan huiswerkbegeleiding – voor zover we konden – en daarna boden we activiteiten als crea, koken en ontspanning. Zo beschilderden we t-shirts, maakten armbandjes en oorbellen... Normaal werden enkel in het weekend activiteiten georganiseerd, maar wij zorgden dat er in de week ook iets te doen was.” “Wij deden onze activiteiten overdag, want de meisjes moesten pas ’s avonds naar school. Enkel zij die werkten of aan de universiteit studeerden, waren niet thuis overdag. We hadden veel moeite om de meisjes te overtuigen om aan onze activiteiten deel te nemen,

maar het is toch gelukt. Ze zeiden dat ze blij waren dat er iets te doen was, al leek de een ons enthousiaster dan de andere. Normaal poetsen de meisjes er overdag en doen ze dan een middagdutje. Heel wat Bolivianen zijn toch een beetje lui”, was de indruk van Neki, die vooraf wat Spaans leerde om met de Bolivianen te kunnen praten.

“NOG EENS TERUG”

Lien en Neki reisden op eigen kosten naar de verre oorden. Lien verbleef in Gambia in een groot huis waar een Belgisch koppel zowel Afrikaanse gezinnen als andere studenten te gast had, Neki in een hostel waar naast een Boliviaanse familie ook nog acht studenten verbleven. Ze zouden allebei graag nog eens teruggaan. “Mijn Afrikaanse kookmoeder vroeg om nog eens terug te komen”, aldus Lien. “Maar ik zou ook graag Bolivia eens zien, waar mijn zus geweest is.” “Bolivia is al meer toeristisch uitgebouwd dan Gambia”, zegt Neki. “Er is een wondermooie natuur en in de weekenden deden we er heel wat avontuurlijke activiteiten. Ik hoor van Lien dat dat in Gambia nog niet aan de orde was. Maar daar is wellicht nog meer te doen op het vlak van ontwikkelingsamenwerking. Het zijn mooie weken geweest, maar we hebben onze familie en onze vriend en ook elkaar wel een beetje gemist. Na drie weken stuurde ik een berichtje naar Lien: ‘Wat steek je daar allemaal uit?’ En van dan af hadden we om de paar dagen contact met elkaar.”

Neki en haar medestudente bij het afscheid van het tehuis voor tienermeisjes in La Paz. (GF)